Ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak
rektor Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II
Kraków

Podsumowanie

14 października 2018 roku stanowił w historii procesów kanonizacyjnych dopełnienie pewnej epoki. W tym dniu bowiem papież Franciszek wyniósł do chwały świętości swego poprzednika Pawła VI, który doprowadził do końca Sobór Watykański II. Jan XXIII, który otworzył wielkie dzieło soborowe, został ogłoszony świętym wraz z Janem Pawłem II 27 kwietnia 2014 roku. W ten sposób Kościół uczcił zarówno twórców Soboru, jak i najważniejszego realizatora jego postanowień, który przyjął imię Jan Paweł II, w nawiązaniu do swych poprzedników.

Polski Papież był wielkim kontynuatorem dzieła soborowej odnowy Kościoła. Mogłem to stwierdzić, pracując nad książką o kapłaństwie w jego nauczaniu. Badając tomy *Insegnamenti* i zadając sobie pytanie, z jakich źródeł najczęściej korzystał Jan Paweł II Wielki, bez wahania mogłem odpowiedzieć, że właśnie z dokumentów soborowych. Kardynał Karol Wojtyła, jako ojciec Soboru, wielokrotnie analizował istotę tego epokowego wydarzenia. W jednym z artykułów w 1966 roku pisał: „Dla logiki dokumentów *Vaticanum II* podstawowe wydaje się to rozróżnienie, które w dyskusji soborowej zostało sformułowane w czasie pierwszej sesji (1962): *Ecclesia ad intra* – *Ecclesia ad extra*. Nie chodzi o przeciwstawienie, ale o dwa aspekty wzajemnie się dopełniające”¹³⁸.

W powyższych materiałach wygłoszonych na Międzynarodowej Konferencji Naukowej *Veritatis Splendor*, jako przewodnią nić, możemy odkryć tę podwójną dynamikę: Kościoła samego w sobie i Kościoła wychodzącego ku światu. Dostrzegamy ją w wielu parach pojęć, takich jak: Kościół i świat

¹³⁸

K. Wojtyła, *Kościół w Tajemnicy Odkupienia. Interpretacja Vaticanum II*, opr. A. Dobrzyński, Rzym 2012, s. 333.

współczesny, prawda i miłość, wiara i rozum, duchowość i apostołstwo, czy wreszcie być i być dla.

Ten, zarazem komunijny, jak i dialogiczny, wymiar papieskiego nauczania stanowi też swoiste DNA podmiotów, które zorganizowały konferencję. Są nimi: metropolita krakowski, Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie oraz Instytut Dialogu Międzykulturowego im. Jana Pawła II. Wszystkim, którzy przyczynili się do pomyślnego przebiegu sympozjum i do powstania tej wybitnej publikacji należą się wyrazy uznania i wdzięczności. Szczególne podziękowania kieruję w stronę księdza profesora Roberta Tyrały, który był głównym pomysłodawcą i organizatorem konferencji.